

Atheris

Nová PC hra

Zelda

Rozhovor s paní
profesorkou

Macejkovou

a mnoho dalších...

Konec

řízku?

Magnifique creative

skvělé

recepty

Konec

horrorového
příběhu

Stezka

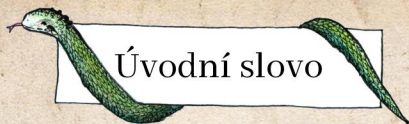
smrti?

Do třetice všeho dobrého

Konec školního časopisu?

Třetí číslo nového školního časopisu,
dechberoucí příběhy, informace.

Milí čtenáři,

už potřetí v tomto školním roce se spolu díky časopisu Atheris setkáváme a znovu vám přinášíme strany plné zábavy, poučení i kreativních nápadů osobně odzkoušených našimi autory. V tomto čísle časopisu najdete kromě pokračování napínavého příběhu Stezka smrti nebo tradičních rubriky Magnifique créatif ideés také dokončení srdcervoucího příběhu umírajícího Řízku, které je tentokrát zpracováno poněkud netradičně, a dozvíte se v něm, jak to s Řízkem nakonec dopadlo. Stejně jako Řízkův příběh však spěje ke konci i celý náš časopis, který jsme se rozhodli, řídíce se heslem do třetice všeho dobrého, po tomto čísle ukončit. Dovolte mi proto se prostřednictvím tohoto krátkého článku se všemi našimi čtenáři rozloučit a poděkovat jim za podporu naší tvůrčí snahy.

Za redakci časopisu Klára Kutáčová

Příběh

Deník umírajícího řízku

Dne 15. 9. 2016 byl nalezen Deník umírajícího Řízku, který jsme zveřejnili v předchozích dvou číslech časopisu *Atheris*. Dojemný příběh tohoto malého hrdiny si okamžitě dobyl naše srdce. Přesto se však Řízek nedočkal šťastného konce. Uctíte proto jeho památku zhlédnutím tohoto krátkého videa zachycujícího poslední chvíle jeho života.

Se vzpomínkou v srdci Klára Kutáčová a Lucie Ritzingerová

Zdravé košíčky

Co budeme potřebovat?

- 100 g ovesných vloček
- 1-2 banány
- Ricottu
- Tvaroh
- Ovoce (např. jahody)

Postup:

Dokonce ani tento recept není zas tak složitý, jak se zdá. Na základní košíček jsou potřeba pouze dvě ingredience. Vločky a banán. Po rozmíchání vznikne hmota, kterou dáme do formy na muffiny a vytvarujeme podél stěn formy (nesmíme zapomenout formu vymazat máslem). Dáme do trouby na 180 °C na 8 - 10 minut.

Mezitím si připravíme krém. Smícháme ricottu s tvarohem a dochutíme medem či cukrem (můžeme přidat i trochu skořice).

Až nám košíčky vychladnou, pomocí lžice je naplníme krémem a na závěr je ozdobíme nakrájeným ovocem podle vašeho gusta.

Magnifique creative

Ahojky všichni, opět Vás vítáme u dalšího dílu Magnifique creative, ve kterém Vám dnes ukážeme další čtyři výborné receptíky. Snažily jsme se pro Vás vymyslet pouze zdravé varianty, ale myslíme, že každý někdy určitě rád zahřeší a dopřeje si něco o trochu méně zdravého, než by si naše váha v koupelně přála.

A na co se můžete těšit tentokrát?

- Domácí pribináček
- Lívanečky s jahodami
- Zdravé košíčky
- Jednoduchý mug cake

Domácí pribináček

Co budeme potřebovat?

- Mléko
- Vanilkový pudink
- Tvaroh
- Třtinový cukr
- Piškoty
- (med)

Postup:

Začneme tím, že si do hrnce nalijeme 0,5 litru mléka (necháme si však trošičku mléka v hrníčku).

Do hrníčku s mlékem si dáme dvě lžice cukru a pudink. Obsah hrníčku budeme pomalu a za stálého míchání přilévat do vařícího se mléka v hrnci. Budeme vařit cca 2 minutky. Výsledný pudink dáme do lednice. Do vychlazeného pudinku přimícháme celý tvaroh a podle potřeby přisladíme medem. Nyní si vezmeme nádobu, ve které chceme mít již výsledný produkt a začneme vykládat piškoty. Na každou vrstvu piškotů přijde vrstva krému.

A nakonec můžeme hotovou svačinku posypat např. kakaem nebo oříšky.

Už stačí jen dát na chvíli odpočinout dezert do lednice, aby se krém i piškoty propojily a zvlhly. Máme hotovo!

Vaření

Jednoduchý mug cake

(hrníčkový rychlodort)

Postup:

Recept na tuto pochoutku není nijak náročný. Do hrníčku si dáme všechny ingredience a pořádně zamícháme. Zbývá jen umístit hrníček do mikrovlnné trouby na 2-3 minutky.

Podáváme!

Co budeme potřebovat?

- 4 lžičky žitné mouky
- 2 lžičky kakaa
- 2 lžičky javorového sirupu
- 2 lžičky kokos. oleje
- Půl lžičky prášku do pečiva
- 5-7 lžic mléka
- Semínka/oříšky podle chuti

Postup:

Opět si budete pochutnávat již za chvíli a bez velikých příprav. Vše si dáme do jedné mísy a pořádně promícháme, ať nemáme v těstě hrudky. Hladkou směs smažíme na pánvičce (nebo jako v našem případě na palačinkovači) do zlatova. Zdobíme jahodami, popř. i jiným ovocem, nebo třeba zmrzlinou. Záleží jen na fantazii...

Lívanečky s jahodami

Co budeme potřebovat?

- 2 lžíce cukru
- 1 vajíčko
- 150 g hl. mouky
- špetka soli
- 3 lžíce oleje
- 200 ml mléka
- jahody

THE LEGEND OF ZELDA™ BREATH OF THE WILD

Hry

Nová herní pecka zasazená do settingu celosvětově známé Zelda série. I když jsou postavy téměř identické, tak zapomeňte na vše, co jste kdy o zeldovských hrách věděli! Ponořte se do světa plného tajemství, objevů a dobrodružství. Putujte různorodou krajinou, porážejte impozantní protivníky, řešte komplexní rébusy a objevujte téměř neomezené možnosti v tomto RPG dech beroucím otevřeném světě.

Není pochyb, že The Legend of Zelda: Breath of the Wild je velice povedené pokračování této série. Má však samozřejmě i své stinné stránky, proto bychom vám je tady chtěli i s těmi kladnými nějak společně shrnout.

Pozitivní stránky hry – otevřený svět, důvtipně provázané prvky, spousta týdnů, dokonce i měsíců zábavy, spousta záhad a odměn, téměř neomezené možnosti, hodně skvělých logických hádanek a spousta dalších super věcí, díky platformě (Nintendo Switch) je možnost hrát skoro kdekoliv

Negativní stránky hry – zbraně se opotřebují až moc rychle, těžší než předešlé díly, cena (skoro 2000 Kč),

Platforma: Nintendo Switch

Zelda je jedna z prvních her na novou konzoli Nintendo Switch.

Link, neboli hlavní protagonista The Legend of Zelda: Breath of the Wild.

[Trailer ke hře](#)

Text: Daniel Karch, Samuel Zuščík

Rozhovor s Danou Macejkovou

Pro začátek něco o vás, odkud jste a máte nějaké děti?

Jsem z Ostravy, kde žiji od narození. Párkrát jsem Ostravu na nějaký čas opustila, ale nakonec jsem se zase vrátila a už tady zůstanu.

Mám dvě děti- kluky ve věku 5 a7 let, někdy je to s nimi divočina, ale aspoň se doma nenudíme :-)

Jaká byla vaše cesta k tomu stát se učitelkou?

Být učitelkou nebyl můj sen, spíše to tak nějak vyplynulo samo, ale mám tu práci ráda a neměnila bych. Když jsem chodila na gymnázium, věděla jsem, že chci studovat jazyky (bylo to tím, že mi šly na rozdíl od jiných předmětů), a tak jsem se mimo jiné přihlásila i na učitelství. Na naší škole jsem dělala během studia praxi, kterou jsem si záměrně vybrala zde, protože jsem tady sama studovala a školu jsem dobře znala. V posledním ročníku jsem zde poslala životopis a ze školy se ozvali, že potřebují někoho na angličtinu a němčinu... no a tak jsem tady :-)

Jaké jsou vaše koníčky?

Na koníčky mi moc času nezbyvá, většinu volna mi vyplní chlapci doma, ale přece jenom nějaký mám. Ráda bruslím, jezdím na kole. Občas přečtu nějakou knížku, zhlédnu film. Dříve jsem se učila španělštinu, ke které bych se ráda vrátila, ale na tu jsem čas ještě nenašla.

Máte nějakou zajímavost, o kterou byste se s námi chtěla podělit?

Občas máme v hodinách veselo, ale konkrétní příhodu si nevybavuji. Ale chtěla bych pozdravit „karbaníky“ z kvinty :-)

Robin

Motala se mi hlava a chtělo se mi zvracet. Musel jsem zatínat všechny svaly, abych tomu zabránil, neboť jsem měl v ústech ten nechutný smradlavý roubík. Musel jsem dýchat nosem, což bylo ještě horší, protože všude byl cítit zápach krve a vnitřností mých přátel, a navíc i ti tvorové příšerně smrděli, jako hnijící maso. Nevím, jestli to byli lidé, protože tvář měli skrytou pod fialovou kápí, ale vzhledem k jejich chapadlům bych je tipoval spíš na nějaký druh zmutovaného hlavonožce. Do toho se přimíchala sladká vůně chloroformu vycházející kdoví proč z kotle a pohled na mé mrtvé kamarády, a žaludek se mi opět pěkně rozhoupal.

Trhnul jsem sebou, když něco zašustilo ve křoví. Podíval jsem se tím směrem. A zastavil se mi dech. Vždyť to byl David a Viktor! Měl jsem radost, ale zároveň jsem se hrozně bál. Jsou v nebezpečí, měli by co nejrychleji zmizet. Podíval jsem se na Hlavonožce – odtedka jim tak budu říkat, protože lepší přirovnání mě opravdu nenapadlo – ale ti si očividně ničeho nevšimli. Byli příliš zabraní do... proboha, vždyť oni porcovali Honzovo tělo! Až teď mi došlo, že by tady někde měl být – snad živý – Roman. Rozhlédl jsem se a spatřil ho kousek od sebe, přivázaného k velkému dubu. Byl naživu, a dokonce i vzhůru. Podíval se na mě pohledem „konečně sis mě všimnul“ a smutně se přes roubík usmál. Očima jsem mu ukázal křoví, kde se kluci opět pohnuli. Podíval se tím směrem a vyděsil se. Znovu se na mě otočil, v očích se mu zračilo zoufalství. Nemohli jsme ale dělat vůbec nic, jen čekat, jak to všechno dopadne...

David

Snažil jsem se vymyslet nějaký smysluplný plán, ale napadaly mě jen samé nesmysly ve stylu „hodím po nich strom“. Ale vzhledem k tomu, že nám zbývalo nejspíš opravdu málo času, museli jsme jednat rychle, a hlavně účinně.

Viktor mě chytil za rameno. „Podívej!“ ukázal na svíčky rozmístěné do kruhu. Hořely modrým plamenem – odtud to podivné modré světlo. Vypadalo to, jako by ty svíčky nestvůry nějak chránily... Napadlo mě něco šíleného. „Viktore?“ Tázavě se na mě podíval. „Musíme ty svíčky zhasnout. Cítím z nich zvláštní energii, podle mě ty nestvůry chrání. Když je zhasneme... mohlo by je to oslabit, a pak bychom snad dokázali kluky zachránit...“ Viktor chvíli přemýšlel. „Můžeme to zkusit. Ale je to risk. Pokud je zhasneme, všimnou si toho, pak můžeme jenom doufat, že je tvé tušení správné... Ale jinou možnost asi nemáme,“ přikývnul jsem.

Vydali jsme se k první svíčce, která byla nejbližší, a navíc stále skrytá za křovím. „No jo, ale čím ji zhasneme?“ To mě nenapadlo. Vzal jsem ji tedy do ruky, abych ji zkusil sfouknout, ale v ten moment plamen zhasnul sám a ozvalo se bolestné zaskučení. „S-s-sakra! C-co to má znamenat?“ Vítězoslavně jsem se podíval na Viktora. „Funguje to! Teď se musíme zbavit těch ostatních svíček.“ Vtom jsem si ale všimnul, že nestvůry jdou směrem nám. Viktor mi položil ruku na rameno. „Davide,... já je zabavím, ty mezitím zhasni ty ostatní svíčky. A pomoz klukům.“ „Ale...“ chtěl jsem mu oponovat, to už ale Viktor běžel na druhou stranu. „Hej, chapadláci! Chyťte si mě!“

Nestvůry zasyčely a rozběhly se za ním. Musel jsem jednat rychle, šlo o minuty, ne-li o vteřiny. První jsem běžel ke stromu, kde byl přivázaný Roman. Snažil jsem se ho rozvázat co nejrychleji, ruce se mi klepaly, ale zvládl jsem to. Vytáhl jsem mu roubík z úst. „Jsi v pohodě?“ „Jasně,“ zahuhňal, jak měl pusou celou ztuhlou. „Běž rozvázat Robina.“ Jenom přikývl, očividně pochopil, jaký je plán. Ještě se trochu protáhl a odběhl.

Běžel jsem k další svíčke a zhasl ji stejným způsobem, jako tu první. Ozvalo se další bolestné zavytí a jedna z nestvůr se vydala směrem ke mně. Podíval jsem se na Romana. Ten přestal rozvazovat Robina, vytáhl z kapsy kudlu, vrhnul se na nestvůru a zabodl jí nůž do nohy. Zařvala a ohnala se po něm, on ale mrštně uskočil na stranu. To už jsem ale stál u Robina a vysvobodil ho ze sevření provazů. Postavil se, ale v ten moment se zase skácel k zemi. „Robine? Co je ti?“ Kleknul jsem si k němu. „Ta noha... úplně jsem na ni zapomněl. Vůbec ji necítím.“ „A... co se ti stalo?“ „Než nás svázali, něco mě bodlo do nohy. Asi... asi mi tam něco píchli...“ Vzdychl jsem. „Dobře, zůstaň tady u toho stromu. Až se jich zbavíme, zavoláme záchranku... nebo tak něco.“ Přikývl. „Hlavně žádné hlouposti, jo? Nechceš přece o tu nohu přijít?“ Zavrtěl hlavou. „Neboj. A teď už jdi, nemůžu ty Hlavonožce ani cítit.“ Zasmál jsem se. „Hlavonožci,... to mě nenapadlo.“ Usmál jsem se na něj. „My to zvládneme, neboj.“ A vydal jsem se zhasnout zbývající čtyři svíčky.

Roman

Sotva jsem se udržel na nohou, jak jsem se celý klepal. Tohle jsem neměl dělat, okamžitě mi proběhlo hlavou. Ale musel jsem to vydržet. Pevně jsem stiskl kudlu a utíkal co nejdál od Davida. Na nestvůru to zabralo a s ohlušujícím křikem běžela za mnou, očividně jí ani rána v noze nedělala žádný problém. Srdce mi splašeně bušilo a do žil se mi vlil adrenalin. Důležité bylo získat pro Davida čas, aby stihnul zhasnout všechny svíčky. Ohlédl jsem se za ním, abych se podíval, jak na tom je. A to byla chyba. Nestvůra využila mé chvílky nepozornosti a omotala mi jedno chapadlo kolem ruky. Lekl jsem se a upustil kudlu na zem. Začal jsem rvát a kopat do ní, ale nemělo to žádný účinek, jako bych kopal do kamene. Nakonec jsem to vzdal. Už jsem si myslel, že je se mnou konec, ale v tu chvíli nestvůra zaječela a pustila mě. Spadl jsem na zem, ale rychle jsem se vzpamatoval, popadnul kudlu a postavil se zpátky na nohy. Zahlédl jsem Viktora, který právě zápasil s druhým netvorem. Měl nad ním navrch, protože s každou zhasnutou svíčkou naši protivníci slábli. Tentokrát jsem stihl zaznamenat i Davida. Zbývaly mu už jen dvě svíčky. To zvládneme.

Vtom ale netvor udělal něco nečekaného. Přestal si mě úplně všimnout a jako zhypnotizovaný se vydal k Davidovi. Jeho společník udělal to samé. „Davide, pozor!“ zavolal jsem na něj a běžel mu na pomoc. Jedna z nestvůr už se na něj stihla vrhnout, to jsem na ni ale už skočil a srazil ji k zemi. Začala mě chapadlem škrtit. Nemohl jsem se nadechnout, mysl jsem měl zastřenou a moc jsem toho nevnímal. Bodal jsem do ní kudlou, vzpíral jsem se, ale stisk nepovoloval, naopak, byl čím dál silnější. Nepovolil, ani když David zhasnul předposlední svíčku. Nestvůra se sice velmi bolestně zatnula, zaskučela, ale to bylo všechno. Jako by ze sebe ždímal poslední zbytky sil. Z nedostatku kyslíku jsem začal pomalu ztrácet vědomí. Ještě jsem zahlédl Davida, jak se sklání k poslední svíčke, a Viktora, který se ke mně rozběhl, klekl si a něco na mě křičel. Byl čím dál mlhavější. A pak mi najednou došlo, že tohle je konec. Ale místo paniky ve mně zavládl klid a smíření. A pak jsem ucítil ostrou bolest, po které už nebylo nic, jen tma a ticho...

O měsíc později

Uíktor

Letošní první školní den byl v něčem jiný, a já bohužel tušil, čím to bylo. Hrůzostrašný prázdninový zážitek jsem měl totiž stále v čerstvé paměti, jako by se to stalo včera.

Potom, co David zhasnul poslední svíčku, stalo se něco neuvěřitelného. Najednou tam na zemi neležely dvě nestvůry, ale jen obyčejní muži. Zpočátku jsem si toho moc nevšímal, klečel jsem nad Romanem a zoufale se ho snažil přivést k životu. Hlavou mi pořád jenom běželo, že jeho už nesmím ztratit, mojí vinou zemřelo už dost lidí. Nakonec mě David musel odtáhnout a uklidnit mě.

Muži byli v bezvědomí, a proto jsme je svázali a po krátkém rozmýšlení, jestli to je nebo není dobrý nápad, zavolali policii. Nakonec, stejně nám nic jiného nezbývalo. Čekal nás výslech, při kterém jsme policii na rovinu vylíčili, co se tu noc odehrálo, i když jsme oba věděli, že nám neuvěří ani slovo. Ale kupodivu, až na tu maličkost s chapadly, nepochybovali o ničem.

Jak jsme se totiž od nich dozvěděli, tito muži byli členy nebezpečné sekty a provozovali různé satanistické rituály. Policie měla podezření, že součástí jejich rituálů jsou i lidské oběti, ale neměla na to dosud žádné důkazy, a navíc se jim nikdy nepodařilo zjistit, kdy a kde rituály provádějí.

Robina si kvůli noze odvezla záchranka, takže výslechu se vyhnul. Nebo si to alespoň myslel, protože za pár dní ho stejně v nemocnici musel podstoupit. Nebylo to nic příjemného, líčit smrt našich kamarádů.

Mnohem horší ale bylo, když si pro nás přijeli rodiče. Protože když jsem zahlédl rodiče Honzy, Pavla a Romana, opět na mě dolehla ta skutečnost, že je to celé jenom moje vina. Napadlo mě, že jsem to měl být já, kdo za Davida položí život, ne Roman. A tento pocit už nezmizel, připadá mi, že mě bude provázet až do konce života...

Ze zamyšlení mě vytrhl David, který si sedl vedle mě a hned spustil: „No tak, už se s tím netrap, není to tvoje vina. Nemohl jsi přece vědět, co se v tom lese skrývá. Kluci by si určitě nepřáli, aby ses kvůli nim takhle trápil.“ A usmál se na mě. Jako by mi četl myšlenky. David má opravdu zvláštní schopnosti.

„Ahojte kluci!“ volal na nás od dveří Robin. „Robine!“ zavolal jsem na něj. Sedl si do lavice před nás. „Jsem rád, že vás vidím konečně někde jinde než v nemocnici.“ Byl jsem taky rád. A hlavně jsem byl rád, že je Robin v pořádku. Málem o tu nohu přišel. Lékaři nemohli dlouho zjistit, co to vlastně bylo za látku, kterou mu do ní bodli. Naštěstí to ale nakonec dopadlo dobře, noha se vyléčila a Robin zase mohl chodit. Pravda – fotbalu musí dát na nějaký čas sbohem, ale prý se to časem spraví. Byl jsem rád, že aspoň něco dopadlo dobře. Ale i přes to mi to zanechalo šrámy na srdci, ještě doteď se v noci budím s křikem, zpocený a vyděšený z hrozných nočních můr, ve kterých vidím krev, těla a smrt mých nejlepších přátel. Věděl jsem, že to už nikdy nezmizí, stejně jako výčitky, které mi pořád – i přes Davidova slova – běží hlavou. Kdybych tenkrát neměl ten stupidní nápad, mohli jsme se dnes všichni zase trápit ve škole a probírat počítačové hry. Nikdy nezapomenu na tváře svých mrtvých přátel a bezmocné pohledy zoufalých rodičů, kterým jsem navždy zničil život. Nikdy si to neodpustím, ten výlet mi zůstane v paměti až do konce života...

KONEC

Děkujeme za pozornost,
to je od nás vše